

let, vil jeg sige Dem. Egentlig var det grumme letsindigt af mig, og jeg gør det aldrig oftere.«

»Jeg er Dem særdeles forbunden, Frue!«

»Jeg synes, De udtrykker Dem saa formelt. Er De ikke i rigtig godt Humør i Aften? . . . Er der gaaet Dem noget imod?«

»Unægteligt.«

»Og hvilket? . . . Vil De betro mig det?«

»De kan vist tænke Dem det.«

»Jeg? Hvor skulde jeg . . .?«

»Hvorfor er den Neergaard her? Jeg kan ikke lide ham. Jeg beder Dem . . . ja, jeg forlanger, at De ikke danser med ham mere.«

»Det maa jeg sige . . . De er virkelig fordringsfuld.«

»Ja, det er jeg. Og det — —«

»Saa tal dog ikke saa højt, Menneske! Og sæt ikke en saadan Mine op. Hvad maa Folk dog tænke! De ser jo allesammen paa os! — — Hvad De dog er for en Bjørn!« føjede hun lidt efter til i mildere Tone og gjorde sig tungere i hans Arm.

Pers harmfrosne Hjærte var allerede optøet. Viol-duften fra hendes Haar, Klangen af hendes dybe Røst, den blottede Arm, der hvilede paa hans Skulder og strejfede hans Kind, hver knitrende Lyd af hendes Silkekjole, hvert Pust af hendes varme Aande havde forvandlet Luften omkring ham til Ildsluer. »De maa dog kunne forstaa, Frue, hvor jeg har længtes efter at se Dem,« hviskede han med